

ת"ד 8837/19 - הילה לוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט לתעבורה תל אביב

ת"ד 19-10-8837 מדינת ישראל נ' לוי
תיק חיזוני: 45741/2019

בפני כבוד השופט טל פרץ
נאשמת(מבקשת)
הילה לוי
נגד
מדינת ישראל
מאישמה (משיבה)

החלטה

לפנינו בקשה לפי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), במסגרת עתירה הנאשמת לקבלת החזר הוצאות הגנתה ופיקצי ראו בגין הנזקים אשר נגרמו לה כתוצאה מניהול ההליך הפלילי, וזאת לאחר שבית המשפט זיכה את הנאשמת מהUberות המייחסות לה.

הרקע לבקשתה:

ביום 31.10.2019 הוגש נגד הנאשמת כתב אישום המיחס לה Uberות של **סטייה מנטיב ללא מתן אות** - עבירה לפי תקנה 58(א)(1) לתקנות התעבורה, נהיגה בקלות ראש - עבירה לפי סעיף 62(2) לפיקודת התעבורה, והתנהגות הגורמת נזק - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

טען עלי כתב האישום, כי ביום 29.01.2019 נהגה הנאשמת ברשלנות ובקלות ראש בכר שסתמה שמאליה מנטיב נסיעתה והתגנסה ברכב המעוורב (ניידת משטרת) בדופן הקדמי הימני שלו (להלן: "התאונת"). כתוצאה מהתאונת נחבלה הנאשמת וניזוקו כל' הרכב.

בתאריך 14.01.2020 **כפר** ב"כ הנאשמת בעובדות כתב האישום, לרבות באחריות לתאונת ובריגמת התאונת. ישיבת ההוכחות נקבעה ליום 05.04.2020.

ביום 25.03.2020 נתנה החלטה המורה על דחית מועד ההוכחות ליום 12.7.20 , זאת בהתאם לתקנות בת"

המשפט ולשכות ההוצאה לפועל (סדרי דין במצב חירום מיוחד) התשנ"א - 1991 ולפי צו שר המשפטים.

בתאריך 12.7.20 נשמעו ראיות בתיק והעידו מרבית עדי התביעה, למעט עד יחיד שלא זמן כדין ונדהה ליום 6.9.20.

בתאריך 6.9.20 הודיעו הצדדים, בפתח הדיון, כי הם מבקשים דחיה, **בהסכם**, על מנת למצות הליכי המשא ומתן. מאחר ועד התביעה שוחרר מדין זה בשל נסיבות אישיות, נעתרתי לבקשתה.

בתאריך 17.11.20 הודיעו הצדדים בית המשפט כי המשא ומתןفشل והתיק נקבע להמשך שמיעת ראיות.

עמוד 1

בתאריך 10.12.20 הסתיימה פרשת התביעה והסנגור ביקש לטעון טענת אין להшиб לאשמה. לבקשת התביעה, נדחה הדיון לטענות מצדדים, ובהמשך נדחה פעמי נספח בהסתמת הצדדים, לתאריך 3.1.21.

במועד זה, הודיעו הצדדים כי לא הגיעו לכל הסכמה, כאשר לפי דבריו התובע **"שוחחת עם ב'כ הנואשת והוציאו הצעות למעלה מסבירות... הסנגור המלומד מסרב לכל ההצעות."**.

בתאריך 9.3.21 התקיים דיון בו שטחו הצדדים טיעוניהם ביחס לטענת "אין להшиб לאשמה" מכוח סעיף 158 לחסד"פ. "בקליפת אגוז" אצין כי הסנגור الملומד ביקש, להורות על זיכוי של הנואשת הוואיל ואין בריאות התביעה ولو "ראיות לכואורה" להוכחת האשמה המיוחסת לנואשת. התביעה התנגדה לבקשתה.

בתאריך 14.4.21 הוריתי על זיכוי של הנואשת לאחר שנתקבלה טענתה. נימוקי הזיכוי פורטו בהחלטתי ומהווים חלק בלתי נפרד מהחלטה זו.

בתאריך 15.6.21 הוגשה הבקשה שבכותרת וביום 18.7.21 הוגשה תגובה התביעה בכתב.

טענות הצדדים:

בקשותה טענתה הנואשת כי משזוכתה זיכוי מוחלט, יש לחיב את המדינה בהוצאות הגנתה ופייצוי ראיו בגין הנזקים אשר נגרמו לה כתוצאה מניהול ההליך הפלילי.

טענת ב'כ הנואשת, הזיכוי "יהיה ידוע מראש" כי למרות החסר הראייתי בתיק, שהתגלה **"כבר בשלב חקירה הראשית"** (סעיף 4 לבקשתה) (הדגשות שלי -ט.פ), הוגש כתוב אישום והמאשימה בחירה לניהול הליך פלילי. הכשל של המאשימה הינו כפול, שכן בחירה להגיש כתוב אישום למרות החוסר הבירור בריאות ולהמשיך לניהול הליך פלילי עד תומו למרות שהיא ברור כי דין של התיק לזכוי.

ב'כ הנואשת סקרה את חומר הראיות שהיה בידי המשיבה, ופרט בהרחבה את כשליו של הבודן אשר חקר את תאונת הדרכים.

טענת ב'כ הנואשת הסתמכה התביעה על עד שכלל לא ראה את התאונה ועל בוחן תנואה שבחור לאמץ גרסת המעורב מבלי להגיא לזרת התאונה על מנת לצלם ולבצע סקיצות. למרות כל האמור בחירה המאשימה להגיש כתוב אישום ולניהול הליך עד תומו.

לאור התנהלות המאשימה עובר להגשת כתוב אישום וזכואה המוחלט של הנואשת, עותר ב'כ הנואשת כי בית המשפט יורה על פייצוי המבוקשת בשל הנזקים שנגרמו לה, לרבות פייצוי מלא בשל הוצאות הגנתה. לבקשתה צורפה קבלת המעדיה על תשלום שכר טרחה.

ב'כ הנואשת הגיש לבית המשפט תצהיר הנואשת ובו דירשה לפייצוי בגין ימי עבודה שהחסירה לצורכי

התיעצבותה לדינום והסכם שכ"ט בינה לבין ב"כ.

התביעה מתנגדת לבקשתה. בתגובהה צינה התביעה את השיקולים אוטם שקללה טרם הגשת כתוב האישום. בתיק החקירה ראיות ובהן, בין היתר, דוחות פועלה של השוטרים בשטח, עדותו של השוטר המעורב, תרשימים הבוחן,لوح תצלומים, דוח התאמת נזקים, חקירות הנאשמה וחקרתו של העד. התביעה הדגישה כי חומר הראיות הועבר לפරקליטות מחוז מרכז אשר סקרה את התביעה נגד השוטר המעורב בעילת "העדר אשמה". התביעה טוענת כי הסתמכה על ממצאי הבוחנים ועדות העד הניתרלי.

התביעה סבורה כי יש לדחות את הטענה בדבר הגשת כתוב אישום שהוגש ללא בסיס. התביעה סבורה כי בעת הגשת כתוב האישום די היה בתשתית הראיתית בתיק על מנת לקבוע כי יש בסיס לאישום וכי קיימות ראיות להרשעת הנאשמת.

עוד סבורה התביעה כי אין נסיבות אחרות המצדיקות קבלת הבקשה וכי התביעה לא התרשלה במקרה זה.

דין והכרעה:

סעיף 80(א) לחוק העונשין, קובל בהאי לשנה:

"**משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה,**
או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה
ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שמננה
זכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסף
משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל
רשי**י בית המשפט להטייל על הקובל תשלום כאמור.**

זהינו, על פי סעיף 80 כאמור, על הנאשם מוטל הנTEL להוכיח שני תנאים **מצטברים**, בבקשתו לפיצוי, האחד כי זוכה בדין, או שהאישום נגדו בוטל מכוח סעיף 94(ב) לחס"פ והתנאי השני - שלא היה יסוד להאשמה או שישנן נסיבות אחרות המצדיקות הטלת פיצוי. יודגש, כי אפילו מתקיימות שתי העילות אין בית המשפט מחויב לפסק הוצאות או פיצויים, אלא סמכותו היא סמכות רשותו.

במקרה דין מתקיים התנאי לפי זוכתה הנאשמת.

העליה הראשונה - "לא היה יסוד להאשמה"

באשר לתנאי לפיו לא היה יסוד לאישום אין דעתן כדעת הסנגור. כפי שນפסק בע"פ 4466/98 **רמי דבש נ' מדינת ישראל** (להלן "פסק דין דבש") על בית המשפט לבחון את תשתית הראיות שהייתה בפני התביעה עובר להגשת כתוב האישום על מנת להיווכח האם היה יסוד להאשמה. בית המשפט בוחן האם התביעה פעלה באופן סביר ובתומם לב והאם על סמך החומר שהוא לפניו היה טובע סביר מגיש כתוב אישום. וכך נקבע:

"אין די בכאן שניוכח כי הנאשם זוכה במשפטו. זיכוי של הנאשם הוא תנאי מוקדם והכרחי אך אין הוא תנאי מספיק. שומה עליו על בית-המשפט להוסיף ולבדוק את תשתית הראיות שהיתה עובר להגשת כתב האישום בבית-המשפט, שכן כך יוכל להגיע לכל מסקנה אם היה ואם לא היה יסוד להאשמה של פלוני בדיון פלילי ... במקום שהtabיבעה נהגה בסבירות ובזהירות רואיה, ראוי לtabיבעה, לא נאמר כי לא היה יסוד להאשמה גם אם בערבו של יום יצא הנאשם זכאי בדיון... ואילו אם התtabיבעה נהגה שלא בסבירות ושלא בזהירות רואיה, תישא המדינה בהזאותיו של הנאשם ותיאלץ לפצותו על מעצרו ועל מאסרו... המשוג' לא היה יסוד לאשמה' מציר מצב קיזוני של אי-סבירות בולטת, וגם אם אמרנו כי המשוג' לא היה יסוד' פורש עצמו לא אך על מקרים קיזוניים שבהם לא היה כל יסוד להאשמה אלא גם על סוגים מקרים שבהם יסוד ההאשמה הוא יסוד רעוע... גם אז לא יוכל להרחק לכת רב מכך...".

עסקין בעילה צרה ומצוומת אשר מעתים המקרים בהם היא מתקיימת . עיון בבקשתה מלמד כי הסגנון עצמו מודיע לקושי בקבלתה. בסעיף 4 לבקשתו טוען הסגנון כי "...החסר הראייתי התגללה כבר בחקירה ראשית, ואף לשאלות בית משפט, היה על המאשימה לזכור אותה עת ולהזכיר אולם המאשימה בחרה.....". מהאמור עולה כי הגנה עצמה סבורה **שהקושי בראיות התגללה במהלך שמיעת הראיות**, ולא לפני כן, ומכאן שלא מצאתי פגם בהתנהלות התtabיבעה ובוואדי לא נמצא לומר כי קיים מצב קיזוני של אי סבירות בולטת ולפיו כל תובע סביר היה נמנע מהגשת כתב האישום במקורה דן, זאת על סמך הראיות אשר עמדו בפניו אותה עת.

העליה השנייה - "נסיבות אחרות המצדיקות זאת"

בעוד שהעליה הראשונה צרה ומצוומת, העילה השנייה מאפשרת לבית המשפט שיקול דעת רחב יותר בשאלת פסיקת הנסיבות.

הפסיקה התייחסה לקיים של נסיבות אחרות מטעמי צדק, נסיבות בהן נגרם עולל לנאים, כאשר הנאשם לדין תוך עליית שווה, כאשר נגרמו לנאים סבל ונזק ממשמעות או במקרה של זיכוי מוחלט וכך נקבע בפסק דין דבש :

"במקום שבית-המשפט סבר כי התנוגות התtabיבעה הייתה התנוגות רואיה ורצואה, ניתן לגורם זה משקל לשיללת חייבה של המדינה בפיזי ובסיפוי הנאשם. וכך, למשל, מקום שהtabיבעה שקרה מחדש את עמדתה והחלטה לחזור בה מן האישום, נפסק כי אין לחייבה בהוצאות הגם שלא חל שינוי בנסיבות; טעם הדבר : יש לעודד את התtabיבעה, ושלא לרפות את ידיה, לשקל מחדש המשר ניהולו של הליך הפלילי, ועל דרך זו להקטין את הנזק והטרחה העולמים לבוא על הנאשם".

עוד נקבע שם :

"ניסיונות המצדיקות - או שאין מצדיקות - תשלום שיפוי ופיצוי הן כל נסיבות המשפט ונסיבות סמכות למשפט. בדברינו למעלה (בפסיקאות 18 עד 20) עמדנו על נסיבות שלענין, וביניהן: המדינה התרשה או فعلת שלא-כהלכה בחקירה, בהעמדה לדין או בניהול המשפט; הנאשם נשא בנזקים-של- ממש וכו'. על דרך הכלל נחלקות נסיבות אלו לשלווה סוגים: נסיבות שעוניין הלכתי-המשפט בכללם; אופי זיכוי של הנאשם ונסיבותו האישיות של הנאשם (נסיבות חיצונית למשפט). במקרים מתאימים ראוי גם לשלוול או להפחית פיצוי או שיפוי, למשל: הנאשם שהביא על עצמו, במעשה או בתבטאויות, את כתב-האישום שהוגש נגדו כגון בטיעת רשות החקירה; הנאשם שנמנע מתגובה על האשמות שהוטחו בו בחקירה וכו"ב".

בע"פ 5097/10 גל (אשר) בוגנים נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报) (13.01.15) נקבע:
"במסגרת עילה זו בית המשפט אמר להפעיל את סמכותו בגישה מרוחיבה, במיחוד בשים לב לזכויות הבסיס החוקתיות, המונגנות אצלנו כולם בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ולשונוים הפרשניים המתחייבים מחוק היסוד האמור (ראו חזות דעתך בעניין שגיא; עיין גם: עומר דקל "הזכאי זכאי לפיצויים? על זכותו של הנאשם שזכה לפיצוי בגין נזקי" עלי משפט ט 523 (תשע"א) (להלן: עומר דקל)). בגדיריו של המבחן הרואין לעילה השנייה יש להסתכל על ההליך כולה במבט-על ובצורה כוללת (ענין דבש, בעמ' 91)".

בע"פ 7826/96 ריש נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报) (08.05.97) עמד בית המשפט העליון על רשימת שיקולים, אשר להתקיימותה של עילה זו, אם כי קבע כי אין מדובר ברשימה של שיקולים סגורה:

"אם החקירה נפתחה והאישום הוגש בתום לב, או שהוא הנאשם נפל קורבן לעילית שווה או לשיקולים זרים; האם החקירה נוהלה באופן ראוי, כגון: האם טענת אלבי של הנאשם נבדקה כנדרש והאם נערכה חקירה לעדים שנדרש לחזור אותם; האם התביעה נוהלה באופן שהכבד על הנאשם ללא הצדקתו, וכתוצאה נגרמו לו הוצאות יתרות או מעצרו התמשך מעבר לנדרש; האם המשפט התארך יתר על המידה, ללא הצדקתו, בעוד הנאשם נתון במעצר, ובלי שניתן לייחס את התאריכות המשפט לנימוק עצמו; האם הנאשם ניסה לשבש את מהלך החקירה או המשפט; האם התברר בדיעד, ואף שמאלכתילה היה יסוד להאשמה, כי לא היה מקום להגיש את כתב האישום, בשל שיקולים מיוחדים הנוגעים לנימוק, לעניין הציבורי או לנסיבות אחרות; האם בית המשפט זיכה את הנאשם מחמת הספק, בשל העדר ראיות מספיקות או בשל פגם דינוי בניהול המשפט, או שבית המשפט קבע בצורה פסקנית כי הנאשם לא ביצע עבירה".

באשר לעילה השנייה, סבורני כי בהחלטת ש مكانם קבוע כי היא התקיימה ומכאן תיגזר זכותה של הנואמת לקבלת פיצוי.

כפי שצין לעיל, עובדות המקרה מלמדות כי מדובר בתאונה שהתרחשה אופנוו, עליו רכבת הנואמת לבין נידת משטרה.

עובדת, עליה אין חולק, כי לזרה הגיעו מספר שוטרים וכן היו מעורבים מספר שוטרים בתאונה. שוטר אשר היה מעורב בשירות בתאונה, השוטר זילברמן, לא ذכר את פרטי האירוע. יחד עם זאת צרך לציין כי לאירוע הגיעו מפקד היחידה, קצין היחידה וכן דיווח לבוחן אשר הודיע כי עומד להגעה לזרת התאונה אך לא הגיע אליה עד לכתיית שורות אלה.

זאת ועוד, השוטרים המוזכרים לעיל (למעט השוטר זילברמן) לא רשמו מזכירים ולא נודע מה חלקם באירוע. זאת ועוד, נידת המשטרה מעורבת בתאונה הוזזה למקום התאונה ולא הוברר מי נתן את הרשות להזיהה. עדי התביעה מסרו גרסאות שונות בהקשר זה, גרסאות שאין מוכיחות את הדעת, גם זאת בלשון המעטה. כך למשל דברי השוטר זילברמן: "**משהו בטוח היה מול הבוחנים**"(פרק' עמ' 19 ש' 13).

כפי שציינתי בהחלטה בה קיבלתי את טענת האין להסביר לאשמה, חשתי בחוסר נוחות עת באירוע תאונה בתחום שיפוט מרחב שפלה, מעורבת נידת משטרה, האירוע נחקר על ידי בוחני מרחב שפלה וכותב האישום מוגש על ידי טובען מבחן (לשעבר שפלה + שרון). איני חשוד בכשרים ואולם, ولو למראית עין, טוב הייתה עשוה משטרת ישראל לו הייתה מעבירה את החקירה, כמו גם את הטיפול בתיק כלו לידי מבחן אחר.

ב"כ הנואמת הפנה חיציו, ובצדק, להתנהלות התביעה. בהקשר זה אתיחס להתנהלות התביעה אשר לקתה בחסר באופן ניהול ההליך ובעיקר אמרורים הדברים לאחר שנשמעה עדותם של הבוחן בתיק.

הובחן, אליעזר סייג (להלן : **"הבחן"**) , העיד כי שגה שלא ניסה ליצור קשר עם מודיעע נוסף, עד ראייה פוטנציאלי, אולם בכך לא די. הבוחן ציין כי מסקנתו להעמיד לדין את הנואמת התבוסה, בין היתר, על צילום התרחשות התאונה אולם התברר כי צילום זה אין בנמצא.

יפים לעניין זה דבריו של כבוד השופט ח' מלצר בע"פ 5109/09 **דביר חליה נ' מדינת ישראל**
(פורסם בנבבו)(20.08.13):

**"כאשר המשטרה חוקרת תלונה נגד אדם, וכי אשר מתוכננת וمبرורה של התלונה
מסתבר כי ההכרעה בבית המשפט תקבע על "גירסה מול גירסה", וכי אשר
נמצא כי ישנם עדדים ישירים לאירוע - המשטרה חייבת לחקור את העדים הנ"ל,**

כל עוד הדבר איננו כרוך במאזן בלתי סביר. הימנעות מזימונם ומחיקירתם של עדים בנסיבות אלה עלולה לעלות כדי מחדל חקירתי של ממש, המקופה את זכותו של הנאשם למשפט הוגן, ובכך להצדיק את זיכוי מן האישום הרלבנטי"

לא זו אף זו, בחקירותו הנגדית העיד הבוחן כי גרסת השוטרים עדי התביעה אינה מסתדרת עם מהלך האירוע, כל זאת בעקבות סרטן ממוקם סמוך לזרית התאונה אשר הוקן לו על ידי הסגנור(במאמר מוסגר יzion כי סרטן זה לא היה בידי התביעה והוצג לראשונה על ידי ההגנה, בישיבת ההורכות).

בוחן נסף

, מר מירובסקי, העיד כי על פי התאמת הנזקים כל אחד משני הרכבים היה יכול לסתות ומכאן, במצב דברים נתון זה, היה ממליץ לשגור את התקיק.

עד הראייה הניטרלי, עליוabisס הבודח סיג את מסקנותו והמלצתו להעמיד לדין את הנואמת התרברר כמי שלא ראה את התאונה. יzion כי העיד בישיבת ההורכות ביום 10.12.20. ומסר כי: "לא רأיתי את התאונה עצמה בעיניהם, זה היה יחסית רחוק..." (פרק' עמ' 24 ש' 19). עוד מצין בחקירותו הנגדית "את המקרה בעינים לא אשקר...לא ראייתי, זה הכל השערות, הסברתי את זה גם לשוטרים" (פרק' עמ' 25 ש' 24-31). על מנת לסביר את האוזן אצין כי בת/ 6, תיעוד שיחה בין הבודח סיג לעד הראייה נרשם כי העד "הבחן באופנו שmagu מצד ימין ופגע בנזידת לדבריו בטוח שהנגידית עמדה סטטית ולא הייתה בנסיבות".

בנסיבות אלה, בהחלטת יתכן כי הופתעה התביעה מהשינוי בגרסתו של העד, אשר עמדה בסתייה לראיות אשר היו בידיה אולם בשלב זה, בו היה על התביעה לקום ולעשות מעשה, לסתה היא בסינויים או שמא נאמר כי החל ליקוי המאורות.

ב"כ המאשימה אשר היה מודע לקשהים הראיתיים הפטליים בבקשתו, ובצדוק, שהות על מנת לפנות לממוני עליון. בשלב זה החלה שרשרת דחיות שהסתירה בהצהרת התביעה לפיה "**שוחחת עם ב"כ הנואמת והוציאו הצעות למעלה מסבירות... הסגנור המלווה מסרב לכל ההצעות.**"

סבירני כי בשלב זה, בו הבינה התביעה כי פני התקיק לזכוי, היה עליה לחזור בה מכתב האישום, גם אם משמעות הדבר זיכוי. חמורה יותר אף העובדה כי התביעה הייתה מוכנה לחזור בה מכתב האישום אולם הדבר הותנה בהסכמה הסגנור שלא לעתור להוצאות. הדבר אינו תקין ואין ראוי, גם זאת בלשון המעטה.

התביעה כאמור לא טרחה לבדוק את טיב הראיות שבידה ולבקר באופן אובייקטיבי את התנהלות גורמי החקירה, גם בשלבים שלאחר הגשת כתוב האישום ובעת שמיעת הראיות אף לאחר מכן, ועמדו על כך כי גם בנסיבות המפורחות יונחל ההליך עד תום ועד למغان הכרעת הדין.

נסיבות אישיות של הנואשת

בעניינה של הנואשת לא הוציאו נזקים כלכליים חריגים מעבר לשכירת עורך דין ליצגה והתייצבתה למשפט. הлик פלילי, מעצם מהותו, גורם לנואשים נזק כלכלי אך בכר אין די לקבוע כי התקיימו במקרה דין נזקים חריגים /או נסיבות אישיות חריגות המצדיקות פיצוי.

אם נמנם מצאתי כי הפיצוי במקרה דין מוצדק - אולם פיצוי זה יהיה מוגבל בגובהו. הנואשת לא הייתה במעצר, לא איבדה רישיון נהיגה והלכה למעשה לא הוכחה כי נגרם לה נזק כמעט טענה בדבר ההתייצבות לדיניהם בבית המשפט. המבקשת לא הציגה תלושי משכורת ולא הוכחה כמה ימים נעדרה מעובדה, אם בכלל.

במצב זה בו לא הוציא לבית המשפט פירוט הנזק וכל הטיעון מסתכם בטענה כללית בדבר נזק לא מוחך- לא מצאתי מקום לפסק הוצאות בגין נזק זה.

הוצאות ההגנה

ב"כ הנואשת עתר להשבת הוצאות הגנתה, בסך 7,000 ₪. קבלה צורפה לבקשתה.

ביחס לגובה הפיצוי - לבית המשפט שיקול דעת נרחב באשר לשקלות הנسبות המקימות זכות לפיצוי והוא נדרש לאזן בין זכויות הנאשם לבין החשש להרטעת התביעה. (ראו [רע"פ 7433/05 פלוני נ' מדינת ישראל](#))

בית המשפט ערך להוראות סעיף 80 לחוק העונשין ולהוראות תקנות סדר הדין הפלילי (פיצויים בשל מעצר או מאסר) תשמ"ב-1982 החלות לעניין הוצאות.

בנסיבות אלה, ובשים לב לדינום אשר התקיימו בתיק, כמו גם הדחויות בדיון, חלkan הלא מבוטל בהסכמה ההגנה, מצאתי מקום לפסק לטוותה הנואשת הוצאות בסך 3,500 ₪. הסכום כולל מע"מ.

סוף דבר

הערה לפני סיום, אין בעובדה כי בית המשפט נערת (חלוקת) לבקשת כדי לרפות ידי התביעה. התביעה עשויה מלאכתה נאמנה ולראיה המספר המועט של הבקשות מסווג זה להם נערר בית המשפט. על התביעה להמשיך במלאכתה, לבחון עצמה במהלך ההליך ולפעול באופן, במקרים המתאים, ולהודיע על חזרה מכתב אישום, מבלתי לחוש מבקשות לפיצוי שיכל ויגיעו בהמשן.

בשים לב לכך האמור אני מורה כי המדינה תשלם לנואשת הוצאות משפט חלקיות, אך בגין שכר טרחת עורך דין, בסך 3,500 ₪ (הסכום כולל מע"מ) זאת תוך 90 ימים מהיום.

זכות ערעור חוק.

ניתנה היום, כ"ד תשרי תשפ"ב, 30 ספטמבר 2021, בהעדר
הצדדים.